

ชื่อผลงาน: สิ่งดีๆ ในวันสี่จางๆ

นางสาววัฒนา ฤทธิเนติกุล

Logistic บริษัท อาร์ เอฟ เอส จำกัด

2022 เลี่ยงไม่ได้ที่จะพูดถึงโควิด 19 ภาวะที่ทั้งโลกต้องวุ่นวายกับโรคระบาดที่ไม่รู้จุดสิ้นสุด ทุกคนกลัว ทุกคนหวาดระแวง ทุกคนอยู่อย่างไร้ความสุขเพราะไม่สามารถใช้ชีวิตปกติเช่นเดิมได้

จึงมานั่งถามตัวเองว่า... โควิดมันร้ายขนาดนี้ นอกจากความลำบากที่จะเอาแต่หวังคิดว่าเมื่อไหร่จะหมด มีสิ่งดีๆ จากมันบ้างหรือเปล่า ฉันได้อะไรจากโควิดบ้างไหม สองปีมานี้มันไม่มีสิ่งดีๆ อะไรเกิดขึ้นเลยหรือไร เป็นการรื้อคำตอบเช่นกุศโลบายของคนโบราณ ให้มองหาสิ่งดีๆ อันซ่อนอยู่ในช่วงเวลาเลวร้าย มองความลำบากให้เป็นโอกาส ช่วยสิ่งที่มีอยู่ให้มากกว่าสิ่งที่หลุดลอยไป เพราะทุกสิ่งที่เกิดขึ้นล้วนจะมีบางอย่างซ่อนอยู่เสมอ

และคำตอบที่ได้ก็พลิกจากภาพที่คิดไว้ ฉันได้อะไรมากมาย ถึงจะไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่ๆ อะไร แต่ก็ยังเป็นสิ่งดีๆ ที่เกิดขึ้นในวันสี่จางๆ วันที่ท้องฟ้าถูกทำให้ขมุกขมัวด้วยคำว่าโรคภัย วันที่ฟ้าของเราไม่สดใสทั้งที่แสงยังคงสว่างอยู่เช่นเดิมไม่เสื่อมคลาย

แล้วฉันได้อะไร...?

คำถามที่ฉันค้นพบแล้วคำตอบ

หนึ่ง ฉันได้ดูแลตัวเองมากขึ้น มากๆ ขึ้น

ปกติทุกเช้าที่ตื่นมาจะดูแลตัวเองอย่างลวกๆ ไม่ได้เอาใจใส่อาหารเล็กๆ น้อยๆ ที่เกิดขึ้น หรือแม้แต่ถามตัวเองสักคำว่าวันนี้ปกติดีหรือไม่ แต่เมื่ออยู่ในช่วงเวลานี้ วันที่โควิดเดินทางเข้ามา ตื่นเช้ามาฉันจะให้เวลาใส่ใจตัวเองอย่างพิเศษที่สุด เจ็บคอไหม มีไข้ไหม ไอหรือไม่มี เจ็บน่นระคายเคืองนี้หรือเปล่า จากเคยรับประทานอะไรก็ได้ ง่ายขึ้นๆ ซ้ำๆ ที่รับประทานทุกวันไม่ได้คิดมาก ถูกเปลี่ยนไปรับประทานอาหารที่มีประโยชน์มากขึ้น เพิ่มวิตามินซีหน่อย ลดหวาน มัน ทอดอีกสักนิดเพราะโควิดมันชอบ เพราะต้องการเพิ่มภูมิต้านทานให้กับร่างกาย และไม่นอนติดเตียงต่อไป พักผ่อนให้เพียงพอเพื่อทำให้ร่างกายไม่อ่อนแอ

ซึ่งหากไม่มีเจ้าโควิด ฉันก็คงจะยังเป็นคนเดิม ใช้ชีวิตเหมือนอย่างยังเหลือชีวิตที่สามสี่ห้าไม่รู้จบ

สอง ฉันได้ความรักความสามัคคี

ภายใต้การกักตัว ติดโรค และลาป่วย องค์กรหนึ่งอาจมีหลายหน่วยงาน แต่หน่วยงานหนึ่งจะมีแค่สักกี่คน เชื่อเลยว่าทุกคนจะต้องมีช่วงเวลาที่เหลือเพียงไม่กี่คนในการทำงานให้ผ่านไปในแต่ละวัน และต้องมีความที่ปรี๊ดแตกและบ่นว่า 'ทำไมเหลือคนอยู่แค่นี้' แต่ก็ยังก้มหน้าทำงานเพราะอยากให้งานออกมาดีที่สุด เพื่อให้เพื่อนๆ ที่หายไปของเราไม่ต้องห่วงว่างานในส่วนของเขาจะไม่มีใครทำ

ซึ่งหากไม่มีโควิด ฉันก็คงไม่รู้ว่าทุกคนจะช่วยเหลือกันได้มากขนาดนี้ และตัวฉันเองก็สุดแสนจะเก่ง คนคนเดียวแต่รับได้หมดเลยตั้งสามสี่หน้าที่ซูเปอร์ฮีโร่

สาม ฉันได้ความห่วงใยและเอาใจใส่

มีผู้ป่วยคนหนึ่งเคยบอกฉันว่า ไม่ต้องการอะไรหรอกหนู แค่ว่า 'เป็นไรมากไหม' ในวันที่เราเจ็บป่วยก็ซาบซึ้งแล้ว ในช่วงเวลานี้จึงเป็นช่วงเวลาที่เราเก็บเกี่ยวเกี่ยวเกี่ยวกันได้มากที่สุด ได้เห็นคนไม่ค่อยพูด คนที่นานๆ จะโทรครั้ง หรือแม้แต่เพื่อนในวันวาน เพื่อนร่วมงานที่ปกติพูดคุยกันนับคำได้ ไทรมมาแล้วถามว่า 'เป็นไรมากไหม ยังรอดอยู่หรือเปล่า' มันซาบซึ้งเช่นที่คุณยายในวันนั้นพูดจริงๆ

ซึ่งหากไม่มีโควิด เพื่อนๆ เหล่านั้นก็คงไม่โทรมา บิดามารดาฉันก็คงจะโทรหาแค่อาทิตย์ละสองครั้งเช่นเดิม และคำว่าเป็นไรมาก ก็คงจะได้ยินแค่วันที่ฉันล้มหมอนนอนเสื่อ ซึ่งวันนั้นฉันอาจไม่มีโอกาสได้ฟังคำว่า 'เป็นไรมาก' อีกแล้ว

โควิดจึงยังมี!

เพียงแค่ว่าเราไม่มองไม่เห็นเท่านั้น

เราจึงอย่ามองแค่ที่อะไรขึ้น จงอย่าเอาแต่โทษกันเองว่าทำไมเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ จงอย่าเจ็บปวดและท้อถอย หมัดกำลังใจในการใช้ชีวิตเพียงเพราะวันนี้ฟ้าของเราไม่สดใสเช่นวันวาน แต่ให้มองหาสิ่งดีๆ ที่ซ่อนอยู่ จงเก็บเกี่ยวสิ่งเล็กๆ น้อยๆ นั้นมาผูกเป็นความสุข และถักทอมันเป็นเกาะป้องกัน ทำให้ความยากลำบากเหล่านั้นถูกพัดผ่านเลยไปโดยที่เรายังคงยืนได้ และยังสามารถกลับมาเย็นได้ใหม่อย่างเข้มแข็งอีกครั้ง